

мъли, птици пъели по клонетъ. И изведнажъ край него се разнесълъ плачъ. Спусналъ се Йошида и, що да види: въ високата трева лежи мъничко дете, момиченце на нѣколко месеца, толкова мъничко, че нито можело да ходи, нито да приказва, а само отчаяно протѣгало ржчикитѣ си.

Той взелъ бебето въ ржце. Вгледалъ се въ очичкитѣ му. О, тѣ били чудни очи! Гледали съ мъдростъта на много години. Йошида позналъ очитѣ на Фуми, очитѣ, които заедно съ него сж се радвали и плакали.

И веднага всичко разбралъ. Това дете била неговата жена, бедната Фуми, подмладена, много подмладена. Бабата се страхувала, че нѣма да се подмлади достатъчно, та пила много, много вода и така станала малка, много малка, като бебе.

Въздъхналъ Йошида, па натоварилъ момиченцето на гърба си, така както японцитѣ носятъ своитѣ деца. Върналъ се въ кжщи загриженъ, защото сега трѣбвало да се мъчи и да отглежда едно дете, което шестдесетъ години било негова жена.

Преразка: В. Павурджиевъ

ВЪНЧЕ-ТРЕПЕРУШКА

Рано рани на Цвѣтница
планинче девойче,
да си бере съсъ коренче
здравецъ отъ градинка.
Набрало е пѣстра китка,
три росни вѣнчета:
първо вѣнче зеленъ здравецъ,
второ теменужки,
трето вѣнче жълта върба —
златна треперушка.

Па си викна преди слънце
ситѣ вѣрни дружки,
та си пусна у бѣлъ Дунавъ
вѣнче-треперушка.

Веса Паспалеева

„Свѣтулка“ честити Свѣтлитѣ Христови праздници на читателитѣ си.

Редакторъ: Александъръ Спасовъ, ул. „Раковски“ 187, телефонъ 2-39-22